

LEBIS

We know

Morgan Matson

DE CÂND AI

roman

plecat

Traducere din limba engleză și note de
GABRIELA STOICA

București, 2022

Lista a sosit la două săptămâni după ce Sloane dispăruse.

Nu eram acasă ca să o primesc, pentru că eram la Sloane, unde mă dusesem încă o dată, sperând în zadar să o găsec acolo. În timp ce mergeam cu mașina spre casa ei, cu iPod-ul oprit și cu mâinile încleștate pe volan, am ajuns la concluzia că, dacă ea ar fi acolo, nici măcar nu aş avea nevoie de vreo explicație. Nu ar fi necesar să-mi explice de ce a încetat brusc să-mi răspundă la telefon, la SMS-uri și la e-mailuri sau de ce dispăruse cu tot cu părinții ei și cu mașina lor. Știam că e ridicol să gândesc astfel, de parcă aş fi negociat cu vreun dealer cosmic care ar fi putut să-mi garanteze acest lucru, dar nu eram în stare să-mi scot asta din cap pe măsură ce mă apropiam tot mai mult de Randolph Farms Lane. Nu-mi păsa ce trebuia să promit, dacă asta ar fi garantat că Sloane era acolo. Pentru că, dacă Sloane ar fi fost acolo, totul ar fi putut avea sens din nou.

Nu exageram deloc când afirmam că ultimele două săptămâni fuseseră cele mai groaznice din viața mea. În primul weekend după terminarea școlii, fusesem târâtă în nordul statului de părinți, împotriva voinței mele și în ciuda tuturor protestelor. Când m-am întors la Stanwich, după mult prea multe vizite la magazine de anti-chități și galerii de artă, am sunat-o imediat, cu cheile mașinii în mână. Am așteptat cu nerăbdare ca ea să-mi răspundă ca să îmi spună unde era sau, dacă era acasă, că puteam să merg să o iau. Dar

Sloane nu mi-a răspuns la telefon, și nu a răspuns când am sunat-o din nou, după o oră, nici mai târziu, în acea noapte, sau înainte să mă duc la culcare.

A doua zi am trecut cu mașina pe lângă casa ei, doar ca să constat că mașina părinților ei dispăruse și că ferestrele erau cufundate în întuneric. Nu îmi răspundea la mesaje și, în continuare, nu îmi răspundea la telefon. Apelul meu intra direct în mesageria vocală, dar nu eram îngrijorată, nu atunci. Sloane lăsa uneori bateria să se descarce de tot, până când telefonul se închidea, și nu părea să știe niciodată unde era încărcătorul. Iar părinții ei, Milly și Anderson, aveau obiceiul de a uita să-i împărtășească planurile lor de călătorie. O lua și o duceau în locuri precum Palm Beach sau Nantucket, iar Sloane se întorcea câteva zile mai târziu, bronzată, cu un cadou pentru mine și cu povești de spus. Eram convinsă că așa se întâmplase și de data asta.

Dar după trei zile fără niciun semn de la ea, am început să mă îngrijorez. După cinci zile, am intrat în panică. Când nu am mai suportat să stau în casă, cu ochii pe telefon și cu speranța că o să sune, am început să cutreier orașul cu mașina. Am mers în toate locurile în care obișnuiam să mergem împreună, fiind capabilă în tot acest timp să mi-o imaginez în locul respectiv, până în momentul în care ajungeam și constatam că Sloane nu era acolo. Nu era întinsă la soare pe o masă de picnic de la The Orchard, nici nu răscolea rafturile cu articole la reducere de la Twice Upon a Time, nici nu-și termina felia de pizza cu ananas de la Captain Pizza. Dispăruse pur și simplu.

Nu știam ce să mai fac. Era o raritate să nu ne vedem zilnic și vorbeam sau ne trimiteam mesaje constant, fără să fie prea ostentative sau triviale, chiar și simple schimburi de mesaje precum: *Cred că noua fustă mă face să arăt ca o Amish¹, promiți să spui dacă e așa?* (eu) și *Ai remarcat că a trecut ceva timp de când nu a mai fost văzut*

¹ Amish este o comunitate religioasă, creștină. Persoanele care fac parte din această comunitate preferă să trăiască simplu, tradițional, și nu acceptă obiceiurile și utilitățile moderne.

monstrul din Loch Ness? (ea). În cei doi ani în care am fost cele mai bune prietene, împărtășisem aproape toate gândurile și experiențele mele cu ea, iar liniștea aceasta bruscă era asurzitoare. Habar nu aveam ce altceva să fac decât să continui să trimit mesaje și să încerc să o găsesc. Mă tot întindeam după telefon pentru a-i spune lui Sloane că nu știam cum să gestionez faptul că ea nu-mi răspundea când o sunam.

Am inspirat adânc și mi-am ținut respirația în timp ce parcam mașina pe aleea ei, așa cum procedam când eram mică și despachetam ultimul cadou de ziua mea în timp ce îmi doream să fie singurul lucru pe care încă nu îl aveam, singurul lucru pe care mi-l doream.

Dar aleea era goală și toate ferestrele erau întunecate. Am oprit totuși mașina în fața casei, am parcat-o și am oprit motorul. M-am lăsat să cad pe speteaza scaunului și am încercat să mă împotrivesc nodului care îmi urca în gât. Nu mai aveam idee ce altceva să fac, unde să o mai caut. Dar Sloane nu putea să fi plecat. Nu ar fi plecat fără să-mi spună.

Și atunci, unde era?

Când am simțit că eram gata să izbucnesc în plâns, am coborât din mașină și mi-am mijit ochii ca să mă uit spre casă în soarele dimineții. Faptul că era goală la această oră matinală îmi furniza, într-adevăr, dovada de care aveam nevoie, întrucât nu știam ca Milly sau Anderson să se fi trezit vreodată înainte de ora zece. Chiar dacă eram conștientă că probabil nu avea rost, am traversat aleea și am urcat treptele largi din piatră, acoperite cu frunze de vară, de un verde crud. Stratul de frunze era suficient de gros încât a trebuit să îl dau la o parte cu piciorul și știam în adâncul sufletului că era încă o dovadă a faptului că nu era nimeni în casă și nu mai fusese acolo de ceva timp. Dar m-am îndreptat totuși spre ușa din față, cu ciocanul de aramă cu cap de leu, și am bătut oricum, așa cum o făcusem de cinci ori în săptămâna aceea. Am așteptat și am încercat să străpung cu privirea geamul de pe partea laterală a ușii, animată

LIBRIS | We know books

încă de un mic licăr de speranță că numaidecât, dintr-o clipă într-alta, urma să aud cum răsună pașii lui Sloane pe hol în timp ce venea în fugă ca să deschidă larg ușa și să mă cuprindă într-o îmbrățișare, turuind deja pe nerăsuflăte. Dar casa era tăcută și tot ce puteam vedea prin sticlă era plăcuța comemorativă, aflată imediat după ușă, cea care proclama casa drept „una dintre comorile arhitecturale din Stanwich”, cea care părea întotdeauna acoperită cu amprente fantomatice.

Am mai așteptat câteva minute, pentru orice eventualitate, apoi m-am întors cu spatele și m-am așezat pe treapta de sus, străduindu-mă din răspuțeri să evit o cădere nervoasă printre frunze.

O parte din mine încă spera să afle că trăiam un coșmar foarte realist și că din clipă în clipă urma mă să mă trezesc, iar Sloane avea să fie acolo, la celălalt capăt al telefonului ei, așa cum ar fi trebuit să fie, și planifica deja ziua pentru noi.

Casa lui Sloane se afla în acea zonă despre care se spusese întotdeauna că era „în mijlocul necunoscutului”, unde casele deveneau din ce în ce mai mari și mai îndepărtate una de cealaltă, fiindcă erau amplasate pe terenuri din ce în ce mai vaste. Era la zece mii de casa mea, distanță pe care îmi fusese ușor să o parcurg în fugă, pe vremea când condiția mea fizică ajunsese la apogeu. Dar, cu toate că erau aproape unul de celălalt, cartierele noastre nu puteau fi mai diferite. Pe aici trecea doar ocazional câte o mașină, iar liniștea părea să accentueze faptul că eram absolut singură, că nu era nimeni acasă și că, cel mai probabil, nimeni nu avea să se întoarcă. M-am aplecat în față și mi-am lăsat părul să cadă în jurul meu ca o perdea. Dacă tot nu era nimeni aici, asta însemna că, cel puțin, aș fi putut rămâne o vreme fără să mi se ceară să plec. Probabil aș putea rămâne aici toată ziua. Sincer, nu știam ce să mai fac.

Am auzit hurea slab al unui motor și mi-am ridicat repede privirea. Mi-am dat părul la o parte de pe față și am simțit cum flacăra speranței s-a aprins din nou în pieptul meu. Dar mașina care rula încet pe alee nu era BMW-ul ușor avariat al lui Anderson. Era

o camionetă galbenă, în spatele căreia erau îngrămădite mașini de tuns iarba și greble. Când a tras în fața treptelor, am putut vedea scrisul, cu font cursiv, stilizat, pe lateral. *Servicii Peisagistice Stanwich*, scria pe ea. *Plantat... grădinărit... întreținere... și multe, multe¹ altele!* Sloane adora firmele care aveau denumiri sau sloganuri de doi bani. Nu că ar fi fost vreo mare fană a jocurilor de cuvinte, dar spunea tot timpul că îi plăcea să și-i imagineze pe proprietari cum își storceau creierii și cât de mulțumiți trebuiau să fie de ei înșiși atunci când le venea o idee. Am făcut imediat o notiță mentală pentru a-i spune lui Sloane despre mottoul respectiv și apoi, o clipă mai târziu, mi-am dat seama cât de idioată era ideea asta.

Trei băieți au coborât din camionetă și s-au îndreptat spre partea din spate a acesteia. Doi dintre ei au început să descarce echipamentul. Păreau mai mari, erau probabil la colegiu, iar eu am rămas încremenită pe trepte și i-am privit. Știam că era o oportunitate de a încerca să obțin niște informații, dar chestia asta ar fi presupus să intru în vorbă cu ei. Am fost întotdeauna timidă, dar ultimii doi ani fuseseră diferiți. Cu Sloane alături era ca și cum aveam brusc o plasă de siguranță. Ea era întotdeauna capabilă să preia conducerea dacă eu voiam acest lucru, și, dacă nu voiam, știam că era acolo, gata să intervină imediat dacă îmi pierdeam curajul sau mă fâstâceam. Și, când eram pe cont propriu, interacțiunile jenante sau nereușite pur și simplu nu păreau să conteze atât de mult, deoarece știam că eram capabilă să le transform în istorioare nostime pe seama cărora puteam să ne amuzăm după aceea. Fără ea aici însă, vedeam clar ce catastrofă eram când trebuia să trec de una singură prin chestii de genul ăsta.

— Hei!

Am tresărit puternic și mi-am dat seama că unul dintre peisagiști mi se adresa. Se uita în sus la mine, cu mâna pavăză la ochi ca să își

¹ Joc de cuvinte. În original, „Planting... gardening... maintenance... and mulch, mulch more!” „Mulch” se poate traduce și prin „îngrășământ”.

ferescă privirea de soare, în timp ce ceilalți doi coborau din camionetă o mașină de tuns iarba.

— Locuiești aici?

Ceilalți doi băieți au pus jos mașina de tuns iarba și mi-am dat seama că îl cunoșteam pe unul dintre ei; fuseserăm colegi la cursul de engleză anul trecut, ceea ce a agravat brusc situația.

— Nu, am spus eu și am auzit cât de disonantă îmi era vocea.

Discutasem doar chestii superficiale cu părinții și cu fratele meu mai mic în ultimele două săptămâni. Vorbisem cu adevărat doar când îi lăsasem mesaje vocale lui Sloane. Mi-am dres glasul și am zis din nou:

— Nu.

Băiatul care mi-a vorbit a ridicat mirat din sprâncene și am știut că era rândul meu să spun ceva. Cel puțin în mintea lor, încălcasem proprietatea și probabil că aveam să le stau în cale. Toți trei se uitau acum lung la mine și se așteptau, în mod evident, să plec. Dar dacă aș fi părăsit casa lui Sloane — dacă aș fi cedat în favoarea acestor străini în tricouri galbene —, de unde aș fi obținut mai multe informații? Asta voia să însemne că acceptam pur și simplu faptul că ea dispăruse?

Tipul care mi-a vorbit și-a încrucișat brațele pe piept. Părea nerăbdător, și am știut că nu mai puteam să stau acolo. Dacă Sloane ar fi fost cu mine, aș fi putut să intru în vorbă cu ei. Dacă ea ar fi fost aici, probabil că ar fi obținut deja două dintre numerele lor de telefon și și-ar fi așteptat rândul pentru o tură cu mașina de tuns iarba. Ar fi întrebat dacă ar putea tunde numele ei în iarbă. Dar, dacă Sloane ar fi fost aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, în primul rând. Obrajii îmi ardeau când m-am ridicat în picioare și am coborât rapid treptele din piatră. Șlapii mi-au alunecat pe frunze, dar m-am echilibrat înainte să vin grămadă și să mă pun într-o situație și mai umilitoare. Am dat din cap spre băieți, apoi mi-am coborât privirea spre alee în timp ce mă îndreptam spre mașina mea.

Acum, că plecăm, au trecut cu toții la treabă. Și-au distribuit echipamentele și s-au certat cu privire la ce urma să facă fiecare. M-am agățat de mânerul portierei, dar fără să o deschid încă. Chiar aveam de gând să plec? Fără să încerc măcar să le vorbesc?

— Așadar, am spus eu.

Dar nu vorbisem suficient de tare. Cei trei băieți continuau să vorbească între ei, fără ca vreunul să se uite la mine. Doi dintre ei discutau în contradictoriu despre rândul cui era să fertilizeze, în timp ce fostul meu coleg de la cursul de engleză de anul trecut își ținea șapca de baseball în mâini și îi îndoia cozorocul.

— Așadar, am repetat, dar mult prea tare de data asta, iar băieții s-au oprit din vorbit și s-au uitat din nou la mine.

Simțeam că palmele începuseră să-mi transpire, dar știam că trebuia să continui, că nu aș fi putut să mi-o iert dacă mă întorceam pur și simplu și plecăm.

— Eu doar... ăă... am spus și am început să respir sacadat. Prietena mea locuiește aici și încercam să dau de ea. Știți cumva...

Am văzut brusc, ca și cum aș fi vizionat scena la televizor, cât de ridicol părea să le cer tipilor de la firma de peisagistică informații despre locul unde se afla cea mai bună prietenă a mea.

— Adică v-au angajat pentru treaba asta? Părinții ei, vreau să spun? Milly sau Anderson Williams?

Chiar dacă încercam să nu o fac, simțeam cum mă agățam de această posibilitate, cum o transformam în ceva ce aș fi putut să înțeleg. Dacă familia Williams ar fi angajat firma Stanwich Landscaping, poate că erau doar plecați într-o călătorie și puseseră pe cineva să le îngrijească curtea cât timp lipseau, astfel încât să îi scutească de deranj. Era doar o călătorie lungă și plecaseră într-un loc fără semnal de acoperire sau serviciu de e-mail. Asta era tot.

Băieții s-au uitat unul la celălalt, dar se părea că niciunul dintre aceste nume nu le suna cunoscut.

— Îmi pare rău, mi-a spus cel care vorbise cu mine prima dată. Noi primim doar adresa. Nu știm nimic despre acest gen de lucruri.

Am dat din cap și am simțit că tocmai îmi epuizasem și ultima rezervă de speranță. Gândindu-mă mai bine, faptul că peisagiștii erau aici nu prevestea nimic bun, deoarece nu îl văzusem niciodată pe Anderson să dea dovadă de cel mai mic interes pentru gazon, în ciuda faptului că, după toate aparențele, Societatea Istorică Stanwich îl tot pistona să angajeze pe cineva care să întrețină proprietatea.

Doi dintre tipi s-au îndreptat spre partea laterală a casei, iar fostul meu coleg de la cursul de engleză s-a uitat la mine în timp ce își punea șapca de baseball pe cap.

— Hei, ești prietenă cu Sloane Williams, nu-i așa?

— Da, am răspuns eu imediat.

Așa eram cunoscută la școală, dar nu mă deranjase niciodată treaba asta — și pot să spun acum că nu fusesem niciodată atât de fericită pentru că eram cunoscută ca atare. Poate că știa ceva sau auzise ceva.

— Pe Sloane o caut de fapt. Aceasta este casa ei, așa că...

Băiatul a dat din cap, apoi a ridicat din umeri în chip de scuză.

— Îmi pare rău că nu știu nimic, mi-a zis el. Sper să dai de ea.

Nu m-a întrebat care e numele meu și nici eu nu m-am oferit să i-l spun. Ce rost avea?

— Mulțumesc, am reușit să îngaim, dar cam târziu, pentru că se alăturase deja celorlalți doi.

Am aruncat încă o privire spre casă, casa care, cumva, nici nu mai părea a lui Sloane, și mi-am dat seama că nu îmi mai rămânea nimic de făcut decât să plec.

Nu m-am dus direct acasă; m-am oprit, în schimb, la Stanwich Coffee, deși știam că aveam slabe șanse să dau de o fată așezată pe scaunul din colț, cu părul strâns într-un coc dezordonat, ținut laolaltă de un creion, citind un roman britanic care folosea linii de dialog în loc de ghilimele. Dar Sloane nu era acolo. Și pe când mă întorceam spre mașină, mi-am dat seama că, dacă ea ar fi fost în oraș, ar fi fost de neconceput să nu mă fi sunat înapoi. Trecuseră două săptămâni; ceva nu era în regulă.

În mod ciudat, acest gând mi-a dat curaj în timp ce mergeam acasă. Când ieșeam din casă, în fiecare dimineață, îi lăsam pe părinții mei să presupună că mă întâlneam cu Sloane și, dacă mă întrebau ce planuri aveam pentru ziua respectivă, răspundeam în mod vag, balmăjind ceva despre căutarea unui loc de muncă. Dar știam că acum era momentul să le spun că eram îngrijorată, că trebuia să știu ce se întâmplă. La urma urmei, poate că ei știau ceva, chiar dacă părinții mei nu erau în relații apropiate cu ai ei. Prima dată când ai noștri se întâlniseră, Milly și Anderson veniseră să o ia pe Sloane de la o petrecere în pijamale organizată la mine acasă, cu două ore mai târziu decât ar fi trebuit să apară. Și, după ce se schimbaseră politețurile de rigoare, iar Sloane și cu mine ne luaserăm rămas-bun, tatăl meu închisese ușa, se întorsese spre mama și spusese cu un oftat:

— Parc-am fi fost blocați într-o piesă de Gurney¹.

Nu înțelesesem ce voia să spună cu asta, dar din tonul vocii lui îmi dădusem seama că nu fusese vorba de un compliment. Dar, cu toate că nu erau prieteni, s-ar fi putut ca părinții mei să știe ceva. Sau să afle ceva.

M-am agățat de acest gând din ce în ce mai strâns pe măsură ce mă apropiam de casă. Locuiam aproape de unul dintre cele patru districte comerciale împrăștiate prin Stanwich. Cartierul meu era favorabil pietonilor și mersului pe jos și întotdeauna era foarte mult trafic, atât auto, cât și pietonal. Toată lumea se îndrepta de obicei spre plaja aflată la zece minute de mers cu mașina de casa noastră. Stanwich, din statul Connecticut, se afla pe Long Island Sound și, cu toate că nu erau valuri, totuși erau nisip și un peisaj frumos, și case uimitoare, cu vedere la ocean.

În schimb, noi locuiam într-o veche casă victoriană pe care părinții mei o tot reparau încă de când ne mutaserăm în ea, cu șase

¹ A.R. Gurney (1930–2017) a fost un dramaturg, romancier și academician american. În piesele lui apare deseori tema declinului clasei superioare din America contemporană.

ani în urmă. Etajele erau inegale și tavanele joase, iar întregul parter era împărțit în multe camere mici — inițial fuseseră toate saloane cu o anumită întrebuințare. Dar părinților mei — care locuiseră împreună cu mine și, mai târziu, și cu fratele meu mai mic, în apartamente minuscule, aflate de obicei deasupra unui magazin de delicatese sau cu specific thailandez — nu le-a venit să creadă ce noroc dăduse peste ei. Nu s-au gândit la faptul că imobilul stătea să se prăbușească sau că avea trei etaje și că te trăgea curentul, că încălzirea era revoltător de scumpă în timpul iernii și că, deoarece aerul condiționat nu fusese inventat la vremea când fusese construită casa, spațiul era aproape imposibil de răcorit în timpul verii. Au fost vrăjiți de acest loc.

Casa fusese vopsită inițial într-un violet strălucitor, care se estompase de-a lungul anilor, ajungând să aibă o tentă pală de lavandă. Avea o verandă mare în față, o terasă cu balustradă chiar sus, pe acoperiș, care pe vremuri era folosită drept punct de observație de către nevestele marinarilor care așteptau cu nerăbdare întoarcerea bărbaților lor acasă, prea multe ferestre ca să aibă vreo logică și o cameră cu turnuleț, care servea drept birou pentru părinții mei.

Am oprit mașina în fața casei și am văzut că fratele meu stătea pe scările verandei, perfect nemișcat. Acest lucru era surprinzător. Beckett avea zece ani și era într-o continuă mișcare. Se cățara pe tot felul de chestii periculoase, își exersa mișcărilor de ninja și pedala pe bicicletă în neștire, pe străzile din cartierul nostru, de obicei alături de cea mai bună prietenă a sa, Annabel Montpelier, spre oroarea mamelor care împingeau cărucioare pe o rază de cinci mile.

— Hei, i-am spus în timp ce coboram din mașină și mă îndreptam spre trepte, brusc îngrijorată că ratasem ceva important în ultimele două săptămâni în care participasem ca o somnambulă la mesele în familie și acordasem cu greu atenție lucrurilor care se întâmplau în jurul meu.

Dar poate că Beckett tocmai întinsese coarda un pic prea mult cu părinții mei și avea nevoie de o pauză. Oricum ar fi stat lucrurile,